

jeg før sagde, at i den første Arrække, i hvilken en Professor er ansat ved Universitetet, har han saameget Arbejde, at han egentlig ikke godt kan give sig af med andet, og saa er saadan en Mand altsaa lønnet med 3,600 Kr. og maaske 100 Kr. i Emolumenter; han har ingen Fribolig, og han har ingen af de Emolumenter, som giver nogen væsentlig Indtægt. Jeg tror ikke, det er uberettiget at sige, at det er meget tarvelige Vilkaar at hyde Mænd i disse Stillinger, og derfor tror jeg ogsaa, at jeg har Ret til at udtale, at jeg beklager, at man ikke har kunnet strække sig videre, end man har gjort, men idet jeg udtaler det, føler jeg mig forpligtet til ogsaa tilbøielig at Hensyn til den Stilling, Rigsdagen i sin Tid har indtaget over for mig personlig, i denne Sag at udtale min Anerkendelse af, at det virkelig har vist sig den ene Gang efter den anden, at Rigsdagen har været villig til at imødekomme berettigede Krav, om end maaske ikke fuldt ud i den Udstrækning, hvori det havde været ønskeligt, navnlig i tidligere Tid, og jeg vil efter den Stilling, den højtærede Minister fremdeles indtager overfor Universitetet, for mit Bedkommende udtale, at jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at han talte ud af sin Overbevisning, naar ogsaa han beklagede, at der ikke var opnaaet mere, end der er opnaaet. Jeg vil udtale det Haab, at det maa vise sig at være rigtigt, naar den højtærede Minister træder, at han ikke anser denne Ordning for endelig, saa at der paa Grund af Vedtagelsen af denne Lov ikke skulde kunne være Tale om yderligere Forbedring af de Universitetslæreres Kaar, som trængte dertil. Jeg vil tillade mig at udtale det Haab, at den Velvilje, som jeg vil sige i stigende Maaal er blevet vist Universitetet og dets Lærere fra Rigsdagen paa de sidste Aars Finanslove, ikke vil aftage, men vil vedblive, og at den højtærede Minister maa have Held til at kunne vise sin Velvilje overfor Universitetet i Gerningen, ved at kunne saa udført Forbedringer ogsaa i saa Henseende. Og i det Haab skal jeg stemme for Lovforslaget. Idet jeg erkender, at det er en Forbedring, beklager jeg, at Forbedringen ikke har været større, men jeg er enig med den højtærede Minister i, at det ikke vil kunne forsvares at vise den tilbage, fordi den ikke er saa stor, som man havde ønsket og haabet, og jeg maa tilføje: fra Universitetets Side egentlig havde ventet. Efter alt hvad man har hørt, havde man fra Universitetets Side næret temmelig sikre Forventninger om, at der i Rigsdagen nu var saa megen Velvilje over for Universitetet,

at man vilde være gaaet videre, end her er sket. Jeg vil endnu kun tillade mig at sige dette: hvis Forslaget i Stedet for at lyde saaledes, som det nu lyder, var gaaet ud paa, at Begyndelseslønnen skulde have været 4,000 Kr., og at den saa skulde være steget til 6,000 Kr. i 20 Aar med 500 Kr. efter 5 Aars Ansættelse, vilde jeg have sagt, at det var en saadan Forbedring, at der var al Grund til at være taknemlig. Nu beklager jeg at maatte sige, at man maatte ønske, at der var gjort mere, end der er gjort.

Maaten: Efter den Stilling, man har indtaget til det foreliggende Lovforslag, og den Udset, der er til, at det vil blive vedtaget uforandret, er der ikke synderlig Anledning til at spille mange Ord derpaa. Jeg skal derfor ogsaa indskrænke mig til et Par Bemærkninger.

Jeg skal kun tillade mig at gøre opmærksom paa, at det, efter hvad der er sagt under Folketingets Forhandlinger, nu er 7de Gang, at denne Lønningslov er bleven forelagt; nu først er den vedtaget, og naar Forslaget nu endelig er naaet til at blive vedtaget i den tarvelige Stikelse, hvori det foreligger, er det jo den ganske særlige Situation, der har foranlediget det, at der samtidig er forelagt en Lov om Folkehøjskolerne. Det er altsaa ikke egentlig Interesse for Landets videnskabelige Højskole, som har fremkaldt Vedtagelsen, men det er Interesse for Folkehøjskolerne og Landbrugs-skolerne. Det er dem, der have draget Universitetet efter sig, saaledes at man i Ly af disse Skoler har søgt at bjerge nogle Smuler til Jordel for Landets videnskabelige Højskole. Jeg siger, at dette er et Udtryk for abnorme Tilstande med Hensyn til Omjorden for de aandelige Interesser i Landet. Det er noget, jeg vil tillade mig at fremhæve, at det er abnormt, at Situationen er den, at det er Kombinationen med Folkehøjskolerne, der har fremkaldt Muligheden af, at denne Lov kunde fremmes. Og under denne særlige Situation finder jeg Lovens Indhold uforholdsmæssig tarveligt; jeg finder det Udbytte, som denne Situation har bragt, uforholdsmæssigt ringe. Den højtærede Kultusminister har gjort Rede for denne Sag paa alle Omraader, saa jeg behøver ikke at gentage det. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad der allerede er udtalt under Forhandlingerne, og den højtærede Minister har saaledes gjort sig til Tolk for de Følelser, som denne Lov vil fremkalde ved Universitetet, at jeg i saa Henseende ganske kan henholde mig til Mi-